

L'Illa Blanca (Explosió de bellesa a Santorini)

Un relat de: [NinniN](#)

On les Teulades són blaves
Sobre un mar blau
On les Parets són blanques
Sota una llum blanca

Un cel blau immaculat
Ens regala una brisa intensa
Reclamant l'atenció que li prenen
La bellesa i fortalesa
Que dota de vida pròpia a l'illa
I la converteix en l'escollida
Per a ensenyar-nos als humans
Que la riquesa absoluta existeix
I que es pot viure sense res
Només veient un paisatge
Que mai ens podrà pertànyer

Teulades blaves
Sobre un mar blau
Parets blanques
Sota una llum blanca

Del bell mig del mar
El volcà solitari escruta
Els penya-segats que ell sol
Ha allunyat de la seva lava
I que ha separat sense pietat
L'illa del seu malson
Un malson vermell i negre
De fum, cremor i cendra.
Regalant un petit paradís
On les infelicitats s'obliden
I els desitjos es poden tocar

On les Teulades són blaves
Sobre un mar blau
On les Parets són blanques
Sota una llum blanca

Les margalides grogues creixen
Una plaga d'olor
Que envolta qui s'hi apropa
I ocupen tots els racons
I només el ciment del terra
Els prohibeix seguir la seva colonització.
Una colonització groga
Que pertorba l'interior
D'un racó en erupció
Que encisen als qui les toquen
Perquè són úniques i diferents

On les Teulades són blaves
Sobre un mar blau
On les Parets són blanques
Sota una llum blanca

Allà, just allà

On sota els peus,
Les onades repiquen
Contra una paret alta
Fruit d'una gran explosió
Que encara als éssers de l'illa
Els fa viure l'agonia
De no saber si tornarà
A fraccionar les seves vides
En trossets petits i preciosos
I en identitats dissidents

On les Teulades són blaves
Sobre un mar blau
On les Pareds són blanques
Sota una llum blanca

És on comença la vida
I on acaba la mort vermella.